

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 462/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/45/2025 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 35, čl. 36 ods. 1 písm. b) a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho správneho súdu (ďalej aj „kasačný súd“) sp. zn. 6Ssk/45/2025 z 30. apríla 2025. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu správne mu súdu, ako aj náhrady trov konania. Sťažovateľ tiež žiada, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti.

3. Správny súd v Bratislave uznesením sp. zn. 6 S 83/2024 z 13. januára 2025 odmietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti personálneho rozkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 129 z 25. júna 2014, ktorým bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu

dôležitých záujmov štátnej služby. Správny súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na znenie § 98 ods. 1 písm. a), d) a g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

4. V odôvodnení svojho rozhodnutia správny súd uviedol, že sťažovateľovi bol doručený 26. júna 2014 personálny rozkaz, proti ktorému podal rozklad. O jeho rozklade rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. KM-OLVS-55/2014/OPK z 10. septembra 2014, ktorým zamietol rozklad sťažovateľa a potvrdil personálny rozkaz. Rozhodnutie o rozklade bolo sťažovateľovi doručené 19. septembra 2014, pričom lehota na podanie správnej žaloby mu uplynula 19. novembra 2014. Keďže správna žaloba bola podaná na správnom súde 28. augusta 2014 bola podaná po zákonom ustanovenej lehote. Podľa správneho súdu na danom stave nič nemení ani to, že sťažovateľ označil personálny rozkaz za nulitný správny akt s poukazom na to, že skutok, pre ktorý bol personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru, bol následne rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1 T 116/2015 zo 7. augusta 2017 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým zamietol sťažnosť prokurátora) oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe.

5. Správny súd ďalej konštatoval, že personálny rozkaz už bol predmetom správneho súdneho prieskumu, pričom sťažovateľova žaloba podaná proti ministerstvu bola správnymi súdmi zamietnutá, a to rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 S 223/2014 z 15. januára 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 23/2016 z 19. apríla 2017, a preto dospel k záveru, že správnu žalobu sťažovateľa je potrebné odmietnuť aj podľa § 98 ods. 1 písm. a) SSP.

6. Nepripustnosť správnej žaloby správny súd odôvodnil tým, že predmetom správneho súdneho prieskumu nie sú prvostupňové rozhodnutia, proti ktorým je prípustný opravný prostriedok v administratívnom konaní, ale len rozhodnutia, ktorými bola vec právoplatne rozhodnutá po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku [§ 98 ods. 1 písm. g) SSP v spojitosti s § 7 písm. a) SSP]. Správny súd ďalej uviedol, že spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu by mohlo byť až rozhodnutie ministra o rozklade. S ohľadom na konštatovanú oneskorenosť podania správnej žaloby, ako aj prekážku už rozhodnutej veci správny súd už z dôvodu ekonomie vedenia konania nepristúpil k odstráneniu nedostatkov správnej žaloby v zmysle ustálenia predmetu prieskumu v konaní pred ním.

7. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom správneho súdneho konania podal proti uzneseniu správneho súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol. Najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia po podrobnej rekapitulácii priebehu správneho súdneho konania detailne vyhodnotil námietky sťažovateľa, ktorými reagoval na závery vyplývajúce z uznesenia správneho súdu, a dospel k záveru o ich nedôvodnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti najvyššiemu správne súdu vyčíta, že doterajší postup správnych orgánov a rozhodnutia týkajúce sa prieskumu považoval za prekážku svojho ďalšieho prieskumu, pričom nereflektoval na podstatné tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého „*prieskum podľa aktuálnej žaloby prebieha po právoplatnom oslobodení žalobcu spod obžaloby...*“. Sťažovateľ

konkrétne namieta, že okolnosť jeho následného oslobodenia spod obžaloby (z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe) za ten istý skutok, za ktorý bol personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru, spôsobila, že personálny rozkaz sa stal nulitným správnym aktom. Sťažovateľ zastáva názor, že z uvedeného dôvodu by mal byť personálny rozkaz opätovne preskúmateľný bez ohľadu na skutočnosť, že už v minulosti bol predmetom prieskumu v správnom súdnom konaní.

9. Za arbitrárne považuje sťažovateľ aj posúdenie „*nedodržania lehoty na preskúmanie rozhodnutia...*“, keďže práve jeho oslobodenie spod obžaloby vylučuje existenciu iného deliktu majúceho povahu, či už disciplinárneho, alebo pracovnoprávneho, previnenia. Práve táto okolnosť otvára možnosti prieskumu personálneho rozkazu aj mimo rámca zákonom ustanovenej lehoty na podanie správnej žaloby. Za nesprávny považuje aj názor najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého prieskumu personálneho rozkazu bráni procesná prekážka už rozhodnutej veci, keďže personálny rozkaz a na neho nadväzujúce rozhodnutie o rozklade už bolo predmetom správneho súdneho prieskumu. Sťažovateľ konštatuje, že v okolnostiach danej veci ide „*o ťažké pokrivenie spravodlivosti, ak je prieskum rozhodnutia odmietnutý za situácie, kedy žalobca je spod obžaloby oslobodený, ale následky obvinenia zotrávajú – teda nie je obnovený služobný pomer príslušníka policajného zboru...*“.

10. Spolu s ústavnou sťažnosťou podal sťažovateľ návrh, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Označeným návrhom sa sťažovateľ domáha vyslovenia nesúladu § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Tento svoj návrh odôvodňuje s poukazom na svoje právoplatné oslobodenie spod obžaloby, ktoré nastalo až po lehote uvedenej v § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Čo v jeho ponímaní znamená, že argumentácia správnych súdov pri nerefektovaní nulitného správneho aktu vo svetle rozhodujúcich skutočností spôsobuje, že ustanovenie lehoty na obnovu konania ho oberá o možnosť obnovy tohto konania. Za referenčné ustanovenia, s ktorými má byť § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v nesúlade, sťažovateľ označil čl. 36 ods. 1 písm. b) a čl. 50 ods. 5 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho správneho súdu:

11. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa uvedenej v bodoch 8 až 10 tohto uznesenia.

12. Najvyšší správny súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa, keď po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania, námietok sťažovateľa uvedených v kasačnej sťažnosti a odcitovaní ustanovení na vec sa vzťahujúcich všeobecne záväzných právnych predpisov v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval jej nedôvodnosť.

13. V reakcii na podstatnú časť argumentácie sťažovateľa, ktorou namietal, že v jeho prípade došlo k paralelnému konaniu o tom istom skutku, ktorého sa mal v zmysle obžaloby dopustiť, a to najprv v rovine správno-právneho deliktu a následne v trestnom konaní, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby, a preto považuje personálny rozkaz za nulitný správny akt a žiada ho zrušiť, kasačný súd poukázal na viaceré rozhodnutia vydané v obdobných otázkach v rámci správneho súdneho prieskumu a tiež rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých sankciu za porušenie služobnej povinnosti nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok ešte neznamená, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, keďže rozsah disciplinárnej zodpovednosti je širší než trestnoprávnej.

14. Tieto východiská boli následne určujúce pre konštatovanie, že sťažovateľom označený oslobodzujúci rozsudok nie je skutočnosťou, ktorá by bez ďalšieho vytvárala z personálneho rozkazu nulitný správny akt. Označený záver bol pre najvyšší správny súd rozhodujúci pre posúdenie uznesenia správneho súdu v časti ním posudzovaného splnenia procesných podmienok konania, pričom dospel k záveru o jeho vecnej správnosti (body 32 až 35 napadnutého rozhodnutia).

15. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplýva, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej argumentácie, ktorou sa domáhal ochrany svojich práv pred najvyšším správnym súdom, v rámci ktorej polemizoval s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia správneho súdu, a svojou podstatou je výlučne výrazom jeho odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastávali správne súdy, do ktorého posúdenia ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

17. Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd poskytol odpovede na všetky pre rozhodnutie vo veci podstatné námietky. Sťažovateľom namietané uznesenie je presvedčivé a racionálne odôvodnené, pričom z neho vyplývajú všetky úvahy, ktoré najvyšší správny súd viedli k záveru o nedôvodnosti kasačnej sťažnosti sťažovateľa. V žiadnom prípade preto jeho závery z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil, nemožno vnímať ako neprimerané (excesívne), a preto sťažovateľom uplatnené námietky nemôžu byť základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavno-súdneho prieskumu.

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

19. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky porušenia ním označených práv podľa ústavy a dohovoru nesignalizujú žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s ich možným porušením. Záver o zjavnej neopodstatnenosti je potrebné prijať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv hmotnoprávneho charakteru, a to vzhľadom na obsahovú prepojenosť rozhodovania správnych súdov o týchto právach sťažovateľa. To je vyjadrené aj tým, že porušenie hmotných práv sťažovateľ od porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Nad uvedený rámec ústavný súd dodáva, že nulitosť správneho aktu nemôže byť v danom prípade vyvolaná výsledkom trestného konania, a to bez ohľadu na vecné úvahy najvyššieho správneho súdu orientované na rozdiely medzi trestnou a disciplinárnou zodpovednosťou, resp. možnosťou jej paralelného uplatnenia vo vzťahu k dotknutej veci (skutku). Účinky individuálneho právneho (tu správneho) aktu, ak nebol zrušený v príslušnom prieskumnom/opravnom konaní, ostávajú zachované a platí aj prezumpcia jeho správnosti (nulitný je len právny akt vydaný mimo právomoci kompetentného orgánu, napríklad ak by sobášiaci orgán rozviedol manželstvo namiesto súdu alebo naopak). Tejto konštrukcii zodpovedajú procesné dôvody, ktoré sú podstatou pre sťažovateľa negatívneho rozhodnutia správnych súdov a ktoré sú týmito súdmi v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy neprekročiteľné v ich prezentovanom rozsahu, primárne pokiaľ ide o prekážku *res iudicata*. Na relevantnú revíziu pôvodného rozhodnutia najvyššieho súdu o napadnutom (identickom) správnom akte (odsek 5 tohto odôvodnenia) nebol najvyšší správny súd oprávnený, rovnako ako nemôže ústavný súd revidovať svoje skoršie rozhodnutie o prieskume rozhodnutia označeného v odseku 5 tohto odôvodnenia (č. k. II. ÚS 495/2017-11 z 3. augusta 2017).

III.2. K návrhu sťažovateľa, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov:

21. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že jednou z podmienok vyhovenia návrhu podľa čl. 127 ods. 5 ústavy je, že tento musí byť osobitne odôvodnený z hľadiska splnenia podmienky prejudiciality [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 151/2025)].

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ preukázal splnenie požiadavky prejudiciality, keďže nepopisuje, ako by prípadné vyhovenie jeho návrhu malo prispieť k opačnému (pre ústavnú sťažnosť pozitívnemu) záveru na rozdiel od alternatívneho nevyhovenia (odmietnutia) ústavnej sťažnosti, a to v konkrétnych vecných, ale aj intertemporálnych súvislostiach eventuálnej normatívnej zmeny vyvolanej derogačným nálezom ústavného súdu.

23. Inými slovami, sťažovateľ síce namieta nesúlad § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. (s ním označenými referenčnými článkami ústavy), avšak tento z hľadiska jeho vecnej podstaty reguluje podmienky, za ktorých splnenia možno obnoviť administratívne konanie. V konaní pred ústavným súdom sa sťažovateľ domáha prieskumu uznesenia najvyššieho správneho súdu, ktorého predmetom posudzovania bolo to, či ním podaná správna žaloba proti personálnemu rozkazu je dôvodnou, resp. posudzovanie otázky zákonnosti uznesenia správneho súdu o jej odmietnutí. Keďže predmetom prieskumu v rámci správneho súdneho konania neboli otázky súvisiace s možnou

obnovou administratívneho konania po právoplatnom oslobodení sťažovateľa spod obžaloby v trestnom konaní (skutočnosť, ktorá by mohla otvárať prípadnú úvahu o možnej prejudicialite sťažovateľom namietaného súladu § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.), tak zároveň nemožno zmysluplne uvažovať o možnej procesnej využiteľnosti ústavným súdom vysloveného derogačného nálezu orientovaného na nesúlad § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s referenčnými článkami ústavy.

24. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že taký deficit odôvodnenia návrhu podľa čl. 127 ods. 5 ústavy vyvoláva konzekvencie obsahovo zodpovedajúce § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, ktoré sa premietli do nevyhovenia podanému návrhu.

25. Ústavný súd ďalej považuje za podstatné, že návrh podľa čl. 127 ods. 5 ústavy je sťažnostnou námietkou spojenou s osobitným spôsobom jej vybavenia senátom ústavného súdu (v prípade konštatácie nesúladu právnych predpisov), platia pre ňu štandardné podmienky konania o ústavnej sťažnosti. Ide predovšetkým o požiadavku subsidiarity, teda predmetná námietka, ak bola uplatniteľná v konaní predchádzajúcom konaniu o ústavnej sťažnosti, mala by v zásade byť v skoršom konaní uplatnená, aby bola v konaní o ústavnej sťažnosti prípustná, pretože ústavný súd použitú argumentáciu zásadne neposudzuje ako prvý v poradí (ak v takom poradí nie je na báze svojej primárnej legálnej pôsobnosti), ale preskúmava spôsob vysporiadania sa s ňou orgánom verejnej moci, ktorý má byť podľa ústavnej sťažnosti porušovateľom práv podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Tomu zodpovedá potreba uplatnenia argumentu o nesúlade právnych predpisov sťažovateľom v konaní pred všeobecným súdom, ktorý disponuje návrhovým oprávnením podľa čl. 144 ods. 2 ústavy (kontextuálne nadriadený súd pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch nemôže prinútiť súd nižšej inštancie podať návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, môže však námietke uplatnenej v riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku vyhovieť a návrh podať sám). Až následne v prípade neakceptovania návrhu sťažovateľa na využitie oprávnenia podľa čl. 144 ods. 2 ústavy všeobecným súdom možno uplatniť návrh spolu s ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 5 ústavy (m. m. IV. ÚS 151/2025 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 14/2025).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených taktiež nevyplýva, že by sťažovateľ v konaní pred správnym súdom alebo najvyšším správnym súdom uplatnil argument o nesúlade právnych predpisov [s prípadnou procesnou konzekvenciou podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP]. Nedostatok popísanej procesnej aktivity sťažovateľa v jej námietkovom ponímaní vyvoláva následky obsahovo zodpovedajúce § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde, ktoré sa premietli do nevyhovenia podanému návrhu.

27. Z už uvedených dôvodov ústavný súd návrhu sťažovateľa, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, nevyhovel a svoj záver odôvodnil v tomto uznesení (body 21 až 26), a to bez potreby osobitného výroku o tejto otázke (rozhodnutie označené v bode 25 *in fine*).

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu